

BEWUSTWORDING

15 november 1957

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van deze avond allereerst die bekende reeks van woorden: wij weten niet alles, wij kunnen fouten maken. Gebruik dus niet alleen uw oren, maar ook uw hersenen. Dat is een slagzin, die overal overigens te pas zou kunnen komen. Heel vaak hoort men en leest men veel, zonder er zelf voldoende over na te denken. Dat staat dan ook onmiddellijk in verband met het onderwerp, dat ik vanavond als eerste voor u zal behandelen, namelijk een onderwerp dat ik genoemd heb: bewustwording.

De middelen, waardoor de mens tot bewustzijn komt, zijn eigenlijk snel omschreven. Hij heeft vijf zintuigen, heeft een herinneringsvermogen, heeft verder (een) geest. Al deze factoren samen, werken eraan mee om in de stof ons bepaalde ervaringen te doen registreren. Wanneer je zo in een of ander stadhuis, of ministerie, komt en je ziet zo die eindeloze archieven, dan denkt de doorsneemens er niet bij na, dat hij er eigenlijk van binnen precies zo uit ziet. Ook al zijn de archieven dan ook een klein beetje anders van vorm. Uw hele bewustzijn is opgebouwd uit de dingen, die u weet en geleerd hebt. Nu is het alleen maar jammer, dat je niet altijd nadenkt of datgene wat je leert en ervaart, ook wel juist ervaren of juist geleerd is. Daar schuilt wel voor de bewustwording de allergrootste moeilijkheid.

Het is namelijk noodzakelijk, dat wij ware ervaringen opdoen. Het is gemakkelijk genoeg, om te dromen. Wat dat betreft, u weet het allemaal, je kunt soms zo heerlijk fantaseren voor jezelf. Ik was vanavond nog in de buurt bij een van degenen, die vanavond hier aanwezig is, die net een krant aan het lezen was. Er stond zoiets in van: "Kijk u rijk". Als u weet, welke dromen uit die woorden geboren werden... dan zult u mij onmiddellijk toegeven, dat deze misschien zeer prettig waren, maar dat er toch elke werkelijkheidsgrond aan ontbrak. De werkelijkheid hebt u nodig.

Wat is dus nu wáár leren en wáár ervaren? Als je iets leert, dan neem je dat op gezag aan. Wanneer men u zegt, dat de wereld rond is, of de maan heeft 1/3 van de aantrekkingskracht van de aarde, dan accepteert u dat. Er zou (echter) een ogenblik kunnen komen, dat u zelf zou kunnen constateren, dat die aarde al of niet rond is, of misschien zelfs, dat die aantrekkingskracht op de maan anders is dan werd voorgesteld.

Ik heb (overigens) gemerkt, dat u hier in Nederland al kaartjes voor de maan kunt kopen, dan hoeft u niet eens bij minister Hofstra te zijn, die heeft er helemaal geen kaartjes voor nodig, die helpt u daarnaar toe met een aanslagbiljet, wanneer het nodig is...

Als je op die maan zou komen en je zou er niet over nadenken, dan zou het kunnen zijn, dat die zwaartekracht 3/4 van die op aarde was. Je zou het nooit beter weten, of het is een derde. Je zou dus een onjuiste voorstelling van feiten hebben. Wij stellen ons verder voor, dat iemand met aardse gewichten (werkt), of een aardse weegschaal gaat kopen. Dan verkeert hij voortdurend in de mening, dat hij te weinig krijgt, of dat alles veel zwaarder is dan vroeger. Het resultaat is teleurstelling en strijd met uw omgeving. Maar als ik dat nu in een belachelijk voorbeeld zeg, dan kan ik dat ook evengoed onmiddellijk op uw eigen leven betrekken.

U hebt altijd geleerd, dat je als je beleefd bent, je beleefdheid ontmoet. "Met de hoed in de hand komt men door het ganse land." Dat is tegenwoordig niet meer waar: tegenwoordig kom je in Veenhuizen wegens bedelen... Het is een feit, dat de waarheden, die in je worden gepompt, soms allesbehalve werkelijke waarheden zijn. Het zijn eenvoudig slagzinnetjes, die voor een kind redelijk worden geacht en waardoor het kind zich aardig zal aanpassen aan de omgeving.

En hoeveel van die ernstige zinnetjes hebt u misschien nu nog in u? Misschien dat u nu nog gelooft aan de dingen die men u vroeger geleerd heeft, terwijl uw leven u duizend keer heeft kunnen bewijzen, dat zij niet waar zijn. Hoeveel terleurstellingen hebt u daardoor meegemaakt. Hoeveel keer hebt u juist verkeerd gehandeld, alleen omdat u zich vasthield aan iets, wat verkeerd geleerd was, omdat u niet zelfstandig hebt geprobeerd al het geleerde op de proef te stellen. Ik geef toe, dat er heel weinig dingen zijn, die het aantrekkelijk maken om leringen te onderzoeken. Ik weet, hoe ik u aan het testen kan krijgen. Zou ik u vanavond een recept geven, waarbij je van melkflescapsules goud kan maken, dan ben ik ervan overtuigd, dat u allemaal onmiddellijk proefondervindelijk vaststelt, dat wat ik verteld heb, onzin is. Op een enkeling na, die

het zo wel gelooft. Er wordt u bv. verteld, dat je een braaf mens bent, als je alleen je schuld maar regelmatig bekent. Klopt dat? Neen. Je bent alleen een braaf mens, wanneer je uit je fouten zoveel hebt geleerd, dat je ze niet meer herhaalt. Dat maakt van je een goed mens, al het andere heeft er niet veel (mee) van doen. Men heeft u geleerd, dat u rechten hebt in de maatschappij. Vooral in de laatste tijd komt dat betrekkelijk scherp naar voren. Maar over de plichten wordt meestal te weinig gesproken. Dan staat misschien ook, als die moderne jeugd van tegenwoordig, met het idee, dat je een vordering hebt, een wissel op het leven die naar niet gehonoreerd wordt. Dan word je bitter en ga je misschien ook beginnen met kleine diefstalletjes, met bravourstukjes en vechtpartijen. Omdat dat, wat geleerd wordt, niet waar is, vrienden. En of wat ons geleerd is waar is, ja, dat moeten wij zelf onderzoeken. Voor de bewustwording is het noodzakelijk, dat alles, wat geleerd wordt, alles, wat u hoort en ziet, wat men u aanbiedt als waarheid, getoetst wordt.

Het is eigenaardig, ik... had het zoëven over goud. Wanneer u goud koopt en u wilt dan dat goud als goud uitgeven, dan moet er een keur(merk) op staan. Maar wijsheid, die heel wat kostbaarder is voor de geest, mag nog steeds zonder keurmerk de wereld in. Hoogstens krijgt zij een censuurstempeltje. Goedgekeurd, niet in tegenstelling met onze staatkundige ideologieën. Of, zoals in andere gevallen, afgekeurd als zijnde in strijd met de belangen van volk en partij. Toch is het die wijsheid, datgene wat u leert over andere werelden en over uw eigen wereld, over uw leven en uw behoeften, (die) zo belangrijk is voor u om uw houding in het leven te bepalen, om ook uw leven werkelijk en waar te ervaren.

Het ware ervaren is voor onze geest misschien wel het meest belangrijke wat er bestaat. Voorbeeld: U loopt op straat en kijkt niet uit. U loopt tegen iemand aan. Die ander draait zich om en zegt: "Uilskuiken, sufferd...!" De rest is natuurlijk gecensureerd... Waarop u met een verontwaardiging u weg draait en later vertelt: "... zo onbeschoft als de mensen tegenwoordig zijn, want ik deed toch niets?" Ja, dan bent u verontwaardigd. U hebt er niet de juiste les uitgetrokken. U had uit moeten kijken. Want in uw woede kijkt u nog minder uit dan anders. Ja, u meent, dat u een zekere wrok mag hebben tegen die "onbeschaamde, onbeschofte wereld", terwijl u zelf de aanleiding bent geweest tot de fouten, die in die wereld ontstonden. Ik geloof niet, dat ik daar nog veel aan toe hoef te voegen. Het gebeurt niet alleen met dergelijke gevallen, het gebeurt overal.

Op een gegeven ogenblik heb je een geestelijke ervaring. Bom. Je ziet licht. Je ziet misschien een gestalte. Ja, dan kun je zeggen: "Ik heb iets gezien. Het was niet stoffelijk. Ik neem aan, dat het geen hallucinatie was, dus ik heb iets uit een andere wereld gezien." Dan ben je waar in je ervaring. Er zijn ook mensen, die zo zeer opgaan in een zekere bigotterie (domme vroomheid; Red.), die zozeer aan een bepaalde idee hangen dat ze zeggen: "Dat kan niet anders dan de Heer Jezus geweest zijn. Die is vandaag bij mij op bezoek geweest". Het kan een mooie ervaring voor die mensen zijn, maar het is niet waar. Later staan zij daar met die illusie. Je kunt daar niets, maar ook niets mee doen.

Voorbeeld: U leeft heel gezelligjes en bekijkt de wereld van alle kanten, leest uw krant. Daar staat in, dat een zekere sergeant-majoor B. is aangereden op de C-weg. Dat het mogelijk is, dat deze C-weg - de derde letter van het alfabet, niet de Amsterdamse "see", die ligt bij Zandvoort - dus dat op die C-weg die aanrijding zo eigenaardig is gebeurd, dat men aan zou kunnen nemen, dat er misschien... enfin, u kent die verhalen wel. "Want het klopt niet" wordt er dan over het leger gezegd. Dan begint u te zeggen: "Nu zie je het, daar rijden ze zo'n man eenvoudig maar dood. Waar moet dat naar toe?" Waarom? U hebt iets, wat u als lering is aangeboden zo maar geaccepteerd, zonder erbij na te denken. Toch gelooft u het niet, wanneer de een of andere producent van walvisboter plotseling zegt dat zijn preparaat beter is dan elke andere boter, of beter dan elk boterhambeleg. Dan zegt u: "Dat kan hij mij vertellen, maar dat geloof ik niet." U hebt dan gelijk. Die man had ook nog kunnen zeggen, dat het beter was dan roomboter, maar dat mocht hij niet meer, want het is tegenwoordig verboden. Daar bent u kritisch. Diezelfde kritiek verliest u ogenblikkelijk, wanneer u naar een uitverkoop gaat, waar een serie hoedjes van gemiddeld 4,50 gulden bij elkaar in een bak gesmeten liggen. Dan staat er boven "4,95 Uitverkoopsprijs!" Dan grabbelt u wat u kunt.

U bent kritisch, wanneer u een winkel binnengaat en wanneer men u daar een artikel aanbiedt. U kijkt wel degelijk na, of u waar voor uw geld krijgt en of het goed is. Maar als er ergens een marktkoopman staat, dan koopt u allerhande artikelen, die zeker minder waard zijn dan u er voor geeft, die beschadigingen hebben, die u misschien niet eens kunt gebruiken. Waarom? Omdat u

zich door anderen laat overtuigen. U ervaart niet zelf, u denkt niet zelf. Nu ja, dan zeg je "zo'n koopman". Maar je kunt het ook anders doen.

U bent in het leven aan het zoeken. Als u niet zou zoeken, dan zou u niet hier zitten. U zoekt en u komt ergens bij een groepering - het kan de onze zijn, of een andere zijn - en er staat een bordje: "Heden geestelijke bewustwording. Buitengewoon goedkoop". U stuift er op af. U verdrinkt zich in allerhand lektuur, u gaat naar bijeenkomsten, kortom, u laat zich overspoelen door allerhand theorieën, die misschien voor een groot gedeelte waanzin zijn. Maar u denkt er niet over na, (of) dat wel zou kunnen, want er staat toch "geestelijke bewustwording" boven? Misschien krijgt u iets van waarde. Maar de kans is even groot, dat, wanneer u niet zelfstandig nadenkt, u schromelijk op de koop bekocht bent.

U leeft hier in de wereld en u houdt rekening met wat goed is volgens uw eigen inzichten, u accepteert het allemaal. U hebt er over nagedacht: "zo moet je leven." Wanneer een ander u zegt: "dat is goed" en u bent het er niet mee eens, dan bekijk je dat eerst eens van alle kanten. Dan zegt u: "ja, misschien zou het goed kunnen zijn." Maar wanneer je diezelfde onzin op kruis en bord krijgt doorgetikt, dan heeft de geest het gezegd. Dan hoeven wij niet meer na te denken, dan lopen wij met onze stomme kop tegen de lamp, vrienden. Als u tenminste niet kritisch bent. Bewustwording wil zeggen: tegenstellingen constateren. Niet met een zoet lijntje verder lopen, tot het einde van je leven, om temidden van lichtende heirscharen opgevoerd te worden tot in een of ander Zomerland, of in de eeuwige zaligheid. Het is een klein beetje anders.

Bewustwording wil zeggen: zoeken en streven, opdat je je wereld leert kennen, opdat je je zelf leert kennen. Bewustwording wil zeggen: de waarden in jezelf versterken. De ware waarden, die eeuwig blijven. En u niet als een paar eendagsvliegjes van uw ideeën af laten slepen. Wij vragen u altijd om kritisch te zijn. Wij doen dat heus niet alleen voor onszelf. Wanneer u het er niet mee eens bent... Weet u waarom het gaat?

Wanneer wij proberen u iets te leren, dan verlangen wij niet, dat u accepteert wat wij zeggen, maar alleen, dat u nadenkt over bepaalde dingen, die u beleefd hebt, of die u nog beleven moet; misschien, dat u daarin de waarheid zoekt. Daar gaat het ons om. Als u dat zo beziet, dan zult u dat toch zeker ook in uw dagelijkse leven doen. Waarom is de ene mens zo beleefd tegen u en de ander zo onhoffelijk? Waarom wordt die ene verwachting beschaamd en die ander vervuld? Steeds weer vragen waarom.

De vraag "waarom" is wel eens belachelijk gemaakt. Zij zeggen wel eens dat een gek meer kan vragen, dan tien wijzen kunnen beantwoorden... Ik zou dat zelfs aan kunnen vullen: dat één mens meer leugens kan vertellen, dan duizend mensen kunnen geloven. Maar die vraag "waarom" is dan ook geen wapen, dat wij kunnen gebruiken om de wetenschap te beschamen. Die vraag "waarom" is geen rapier (soort zwaard; Red.), dat je hanteert in het leven om eens zo lekker steken onder water te geven. Die vraag "waarom" is een kleinood in jezelf.

U wenst bewustwording, geestelijke bewustwording. Realiseert u dan dat in de eerste plaats elke stoffelijke ervaring zover mogelijk gecontroleerd moet zijn (op) werkelijke betekenis en waarde. Het zou heus zo kwaad niet zijn, als elk (mens) probeerde voor zich zelf 's avonds laat te rationaliseren, wat hij op de dag heeft gedaan, gezegd en gedacht, zou proberen met de afstand van een paar momenten tijd nu eens te overwegen, waarom hij nu eigenlijk zus of zo heeft gereageerd. Hij zou moeten proberen de werkelijke beweegredenen te vinden, de werkelijke krachten, die achter de uiterlijkheden van het leven verborgen liggen.

Neem nu bv. alleen maar eens de manier, waarop je lacht. Ik had het zoëven over de "Amsterdamse 'see', die bij Zandvoort ligt". Toen lachte u. Lachte u om de tegenstelling? Was het het onverwachte? Was de oorzaak misschien een herinnering aan "groot Mokum", of was het een honend lachje. Honend, omdat u eigenlijk meent, dat een dergelijk "esje" in de Nederlandse taal en vocabulaire niet te pas komt?

Wanneer iemand met zijn neus in de slagroomtaart valt, waar lacht u dan om? Lacht u, omdat u die taart niet hoeft op te eten, omdat die ander ook niet meer zal krijgen; lacht u, omdat die ander misschien er bespottelijk uitziet, of lacht u, terwijl u, erkennende dat er reden tot vrolijkheid is, u voorbereid (bent) die ander te helpen? Dan hebt u pas werkelijk reden tot lachen. Het is nooit, wie het laatst lacht, lacht het best. Het is uit een lang verleden tijd, toen degene, die de laatste slag gaf en het laatste lijk maakte, automatisch de zegevierende was en dus met een grote grijns op zijn gelaat zich kon laten huldigen door al wat er eventueel nog aan schoons was overgebleven in die omstreken.

Op het ogenblik is het zo: wie bewust lacht, lacht het best. Want als je je bewust bent van de reden, waarom je lacht, dan weet je dus hoe het belachelijke in de wereld bestaat en dan

realiseer je je, dat je zelf er precies zo voor kan komen te staan. Een hoop mensen lachen, omdat anderen zo dom zijn, zeggen zij. Zouden zij in feite niet meer lachen van geluk, dat zij zelf niet op een dergelijke stomiteit betrapt zijn? Het is maar een vraag. Er zijn een hoop mensen, die zegevierend durven zeggen: "wij alleen hebben de waarheid". Zeggen zij dat nu werkelijk, omdat zij het menen? Of zeggen zij het uit angst, dat een ander misschien een andere waarheid zou hebben? Het is maar weer een vraag.

Waarom doet de mens dit? Waarom is de wereld zo, maar vooral, waarom zijn wij zelf juist zo, en niet anders? Wat is het, wat ons voortstuwt door het leven? De geest in de eerste plaats. De geest, die richting geeft aan het aardse beleven, de geest, die als het ware reeds vóór de geboorte kiest in welke sfeer en in welk milieu hij geboren wil worden. De geest, die voortdurend tracht de leemten en hiaten in een eigen weten aan te vullen door de ervaringen van de stof. Wat is het, wat voort blijft bestaan van u? Uw bankrekening niet. Die maken uw erfgenamen op, als de belasting ze niet heeft te pakken gekregen voor die tijd. Dus misschien dan uw schoonheid? Niemand weet, wie de Mona Lisa was. Uw portret is over vijftig jaar vergeeld en vergeten en meegegeven aan de vuilnisman. Uw aanzien? Ach, misschien vertellen zij later wel wat over u, maar dan gaat het net als in de geschiedenisboekjes. Dan vertellen zij niet, wat u geweest bent, maar wat volgens hun inzicht de beste rol voor u was om hun huidige zijn te rechtvaardigen. Maakt u zich geen zorgen. Stoffelijk blijft er niet veel over. Wie weet over 1000 jaar nog, dat u geleefd hebt? Wat voor betekenis hebt u op deze wereld dan nog?

Maar uw geest, uw "Ik" leeft voort; uw geest, die zich moet voeden met de ervaringen, die de stofwereld biedt, die geest, die, wanneer zij de waarheid vindt in het stoffelijk beleven, daardoor op kan klimmen tot een veel hoger geestelijk bewustzijn, tot een bevrijding misschien van elke stoffelijke binding. Die geest leeft over 10.000 jaar nog. Als deze aarde lang verbleekt is en niemand meer weet, dat er ergens rond een zon een aarde heeft gedraaid, waarop zo'n machtig ras van mensen woonde, dan leeft die geest nog. Misschien, wanneer de laatste ster uitdooft, (en) een laatst geest (die) nog leeft, (tegen) zich(zelf) zegt: "Nu moet ik de schijn vaarwel zeggen, nu moet ik het Goddelijke aanvaarden." Die geest bestaat, al het andere is onbelangrijk. Wat geeft het dan, of de wereld zegt, dat u braaf en goed bent. Wat geeft het dan, of u hier op aarde gelijk hebt, of niet? Niets.

Wat geeft het, of u de waarheid van uw eigen leven hebt beseft? Veel. De geest heeft zichzelf getoetst in de stof. Door het leed, door de strijd, door de vreugde heeft zij geleerd. Zij heeft mogelijkheden gevonden nieuwe gebieden te ontsluiten, een nieuw bewustzijn in zichzelf te wekken, en zo grotere werelden te omvatten (dan) toen zij begon.

Die geest heeft waarheid nodig. Wanneer u in leugen leeft, dan kan het zijn, dat uw geest erdoor bedrogen wordt. Dat zij eerst in een bittere strijd met dat "Ik", wat zij zich heeft opgebouwd, weer terug zal moeten, tot die waarheid van bestaan, die zij bezat, vóór zij geboren werd. Wanneer de mensen spreken over de duivel, - er zijn veel mensen, die dat graag doen - is er altijd een zo'n naam, die mij steeds bijzonder imponeert. Zij noemen hem "de vader der leugens". Al dat andere mogen zij mij rustig vertellen, dat maakt helemaal geen indruk op mij. Maar de leugen, de misleiding. Niet de leugen, die u spreekt, maar de leugen, die u beleeft. De leugen, die u doormaakt. De leugen, waarachter u de werkelijkheid van uw bestaan en uw ervaringen verbergt. Dat zijn leugens, die geestelijk bewustzijn nemen, die geestelijk Licht wegnemen, die waanvoorstellingen scheppen, die misschien ergens in een wanhopig duister eindigen.

Het is nodig, dat bewustwording gebaseerd is op waarheid. Onze Schepper is waar. Zijn uiting, de Schepping, is evenzeer waar. Wij kunnen binnen ons begrip daar wel andere waarderingen voor geven, maar deze veranderen de werkelijkheid niet. God is Waarheid. Die totale Waarheid kunnen wij nog niet bevatten. Maar wat wij wel kunnen doen, is het kleine deel van het Goddelijke, dat wij kunnen zien, ons dan toch ook werkelijk te realiseren. In waarheid zonder zelfbedrog, zonder zelfmisleiding, zonder - vooral ook - de ellendige gemakzucht, waarmee men dan maar zonder meer accepteert, wat er gezegd is. Want, zo redeneert men, die ander zal het wel weten. Waarom zou je jezelf dan per slot van rekening moe maken?

Ja, dat is eigenlijk hetgeen ik u te zeggen heb voor vanavond. Het is niet zwaar, maar wel gewichtig. Het is misschien niet diepgaand filosofisch. Het loopt ook niet over van Lichtende Sferen en mooie beschrijvingen. Maar daarvoor heeft het een belangrijke deugd: het is de richtlijn voor een weg tot werkelijke bewustwording.

Belangrijk is de waarheid, steeds weer betracht tegenover jezelf en tegenover de wereld. De eeuwige vraag ook naar de redenen, het niet slechts (het) accepteren van de uiterlijkheden, maar het zoeken naar de kern. Daarin ligt de weg tot ware bewustwording verborgen. Die weg,

hoop ik, zult ook u kunnen en willen gaan. U mag zeggen, dat alles wat wij u hier vertellen, hopeloos dom, of een leugen is. Dat hindert niet. Wanneer u maar zoekt naar de waarheid. U mag vertellen, dat kerken en allen, die spreken over God, oplichters zijn. Het hindert niet. Maar zoek naar de waarheid. Zoek naar de waarheid, want die hebt u nodig. Al het andere is uiteindelijk maar van weinig belang. Alleen met de waarheid is het mogelijk een werkelijke bewustwording door te maken. Alleen in waarheid kan het bewustzijn groeien tot het de grenzen van wereld en sfeer overschrijdt, bereikend de grote Lichtende Werelden, waarin de gedachten supereem (het hoogste; Red.) zijn, waar de vormen nietig zijn geworden voor het accepteren en begrijpen van de Goddelijke Waarheid.

Hiermee, vrienden, wens ik verder een prettige avond. Goedenavond.

DOEL EN WAARDE VAN HULPSEANCES

Goedenavond vrienden,
Het onderwerp naar uw eigen keuze?

Voorstel: Het doel en de waarde van de hulpseances ten behoeve van overgeganen, die nog in het duister verkeren. Is dit een realiteit? Werkt eigen verlangen tot helpen niet auto-suggestief op de voor gedachtenimpulsen gevoelige ijle stof? Waarom heeft de hulp niet plaats uitsluitend aan uw zijde?

Spreker: Mijn collega zou zeggen: hier is toch wel een kenteken van een zoeken naar waarheid... In de eerste plaats: wat is het doel van reddingsseances? Het doel is, van menselijke zijde uit gezien, het tot bewustzijn brengen van geesten, die in het duister verkeren. Men wordt hierbij bijgestaan door (be)geleiders, of gidsen, en men hoopt door argumenteren, door wijzen op de eigenaardige toestand e.d., een geest zover te krijgen, dat hij de Lichtende Krachten rond hem erkent en aanvaardt.

Wat het doel betreft, dat is heel erg mooi. Wat is de werkelijkheid? Er zijn heel wat meer geesten dan er mensen op aarde zijn. Er zijn ook heel wat meer Lichtende Geesten dan er mensen op aarde zijn. Die geest zoekt zeker met al haar kracht en vermogen om de geest uit het duister tot bewustzijn te brengen. Het inschakelen van de mens als argumenterende en sprekende factor is dus eigenlijk wel enigszins overbodig. Maar er zijn andere punten, die van groter belang kunnen zijn.

Iemand, die in het duister verkeert en de dood niet accepteert, - dit is het belangrijke - dus niet wil aanvaarden dat hij is overgegaan, die kan soms - door inbezitname, (van) een medium - tot realisatie komen van zijn toestand, het ongewone althans ervan. Die verwarring kan dan vaak gebruikt worden om zo iemand bewust te maken van Lichtende Krachten. Er zit wel degelijk waarde in de reddingsseance geborgen. Maar zoals degene, die de vragen heeft opgesteld wel duidelijk maakt, heel vaak verlangt men te helpen, maar het is lang niet altijd zeker, dat die hulp op dat ogenblik noodzakelijk is. Dat wordt natuurlijk een kritieke kwestie. Als er een huis leeg staat en er is woningnood, dan is er heel gauw iemand, die probeert om er zonder vergunning in te trekken. Wanneer een medium in een toestand van ontvankelijkheid is, geen voldoende sterke (be)geleiders heeft en de instelling tot helpen een beroep ook tot de lagere sferen zendt, dan is het heel goed mogelijk, dat er een of andere lagere geest komt en van zo'n medium bezit neemt. Die geest komt helemaal niet om met u te argumenteren. Hij doet het natuurlijk. Wat dat betreft hij laat zich zo één of twee keer in de maand misschien bekeren, wanneer dat zo uit komt. Niet, dat hij werkelijk bekeerd is, maar omdat hij (zo) door dat medium houvast krijgt aan de wereld, en wereldse krachten aan het medium en het gezelschap kan onttrekken. Dat is een betrekkelijk onaangenaam iets. De mensen, die daaraan meedoen, doen dat meestal volledig in de overtuiging, dat zij niets anders dan goeds tot stand brengen. Het is voor hen heel erg moeilijk om afstand te doen van de illusie, dat zij iemand, die uit het diepste duister komt, met een half uurtje praten, plotseling in het Licht kunnen plaatsen.

Er zijn dan ook van die standaardbeelden, die in negen van de tien gevallen op bedrog berusten. Geen bedrog op aarde, maar van onze kant. Bij de luidjes, die niet deugen. Nu is er een hele tijd gepraat: "Ja, nu zie ik mijn moeder". Dan volgt er soms nog een roerend gebed en later komt iemand anders, die meestal wel dezelfde persoon is - maar dat merkt men dan niet - hen vertellen, dat de vriend zoëven met zijn moeder het Zomerland is binnengegaan.

Een andere argumentatie is, waarbij steeds de stoffelijke spreker de kans krijgt nog argumenten over te houden, door de andere kant argument na argument verslagen wordt. Dat is soms een zeer interessante strijd. Maar niet, wanneer daar het volgende einde aan verbonden is. Na een 2, 3, soms 5-malig terugkeren laat zo een spreker, die in het begin heeft getoond alle argumenten te kunnen verslaan, zich door diezelfde argumenten overtuigen, zonder dat er op aarde iets veranderd is. Dan is de stoffelijke reactie heel vaak "Maar nu heeft die geest erover nagedacht. Daardoor wordt hij..." Neen, een geest hoeft er niet over na te denken, vrienden. Geloof mij, als die geest één oogopslag waagt aan de werkelijkheid, dan ziet hij rond zich helpende geesten, die leiden hem wel verder.

Wanneer kunnen wij dan betere resultaten verwachten en krijgen? Bijvoorbeeld in een geval, dat als volgt verloopt. Er komt iemand, die niet gelooft, dat hij dood is. Hij vertelt misschien een deel van zijn levensgeschiedenis, zal misschien zelfs trachten om stoffelijke handelingen te plegen. Verbazing over eigen toestand treedt op. In het gesprek valt dan ineens een dergelijke spreker weg. Hij heeft n.l. tot zijn verbazing ontdekt, dat hij in een andere toestand verkeert en realiseert zich daarmee tevens de hem geestelijk omringende krachten. Hij verdwijnt. Dan zal een leider heel vaak meedelen, dat door de geest verder voor zo iemand gezorgd wordt. Dat is dus weer een heel ander tableau.

Dan kennen wij verder ook heel vaak, op waarheid berustende, het volgende: Een geestelijke leider komt door, vraagt om hulp voor een bepaalde entiteit, waarover gegevens worden verstrekt. Soms vraagt men gebed, in heel veel gevallen ook gedachteconcentratie. Soms, na enige tijd op dezelfde zitting, soms enige zittingen later, verschijnt uiteindelijk die persoon. Die persoon is betrekkelijk oninteressant. Argumenteert niet, slaat a.h.w. verwonderd zijn omgeving gade en verdwijnt. De gids deelt mede, dat de patiënt a.h.w. in goede handen is en dat geestelijk verder (voor hem) zal worden gezorgd.

De geest, die werkelijk komt op een reddingsseance om geholpen te worden, is een geest, die helemaal geen behoefte heeft om met u over allerhand dingen te argumenteren. Een geest, die ook er helemaal geen behoefte aan heeft om met (u) erover te spreken, of hij Jan Pietersen is of niet.

Iemand, die geholpen moet worden is iemand, die misschien ergens in het duister een enkel contact heeft opgedaan, door dat contact wordt gebracht naar een kring, omdat daar betere mogelijkheden tot verbinding zijn. Die persoon is eigenlijk zelf overrompeld door het gebeuren. Hij heeft heus niet allerhande argumenten of vloeken e.d. bij de hand. Die zal zelfs niet verlangen om lang in dat lichaam te vertoeven, want dat is voor een geest helemaal niet zó prettig, als u misschien denkt. Hij heeft ook geen behoefte aan kracht. Hij zal dus, zo gauw het hem mogelijk is, dat lichaam weer verlaten. Er wordt hem daar gelegenheid toe gegeven door zijn helper of leider, en wel nadat er voldoende bewustzijn omtrent zijn veranderde toestand is opgetreden. Dat is het nut van reddingsseances.

U kunt ook nog wel begrijpen, dat er heel vaak zelfbegoocheling in het spel is. Laten wij stellen, dat een mens bv. in zich de drang heeft om de wereld nu eens hartgrondig te vervloeken. Maar hij is er te netjes voor, hij kan dat niet. Maar zo iemand gaat in trance. Hij wil daar helpen. Wat is het resultaat? Deze uitbarsting van vuige (laag, gemeen: Red.) taal als komend nu van een andere entiteit, wordt gebruikt, de innerlijke spanning wordt daardoor verminderd en het deel van het "Ik", dat zich openbaart, - vaak onderbewustzijn - accepteert op de duur enkele raadgevingen, meestal lang niet alle, en trekt zich weer terug. Daar hebben wij nu kennelijk zelfbedrog. Andere gevallen, waar obsceniteiten e.d. worden uitgesproken. Geloof mij, dat zijn geen geesten, die u kunt helpen. Dat is of een onderdrukt en verwrongen complex van het medium of een van de aanzittenden, dat naar buiten komt, of het is een geest, die zodanig slecht is, dat je toch als mens op dat ogenblik er niets aan kunt doen.

Reddingsseances zijn zeker niet zonder enig nut. Maar zij moeten wel met grote voorzichtigheid worden geleid. Zij mogen niet te frequent worden gehouden. Zij moeten bij voorkeur gehouden worden met een trance-medium en niet door middel van kruis en bord. Er zijn nog heel wat punten meer, die ik aan zou kunnen snijden. Maar wanneer u zich daaraan houdt, dan bent u toch een aardig eind op weg.

Aan de hulp is behoefte in sommige gevallen. Ik wil niet zeggen: "Laat het maar, het heeft geen zin." Soms kan inderdaad een ziel daardoor gered worden. Maar aan de andere kant komt er zoveel zelfbedrog bij, komt er zoveel bedrog uit de duistere sferen bij te pas, dat ik toch ook heel moeilijk kan zeggen: "vrienden, ga maar uw gang en houdt nu maar reddingsseances." Kruis en bord geven minder controle over de persoonlijkheid en groter gelegenheid tot spel van krachten,

dan een trancemedium. Het klinkt u misschien vreemd, maar bij kruis en bord wordt een veld gevormd. Dat veld is er. Daar hoeft die geest die kracht alleen maar te absorberen. Bij een trance-medium is er behoefte aan kracht, die eventueel onttrokken kan worden aan de aanwezigen, maar dan toch slechts ten koste van veel moeite. Bij wijze van spreken: of je bij kruis en bord de tafel gedekt opgediend krijgt als duistere geest, terwijl je bij een medium hard moet werken voor de boterham die je krijgt.

Dat zijn allemaal dingen, waar u rekening mee moet houden. Hoe beter de sfeer en stemming, hoe beter de uiting. Hoe zuiverder het vertrek, waar u in werkt - een vertrek wordt gezuiverd door wind en zonlicht - hoe betere resultaten verwacht kunnen worden. Maar denk niet dat het een lopende band systeem is. Een goede reddingskring krijgt een, misschien twee personen op een avond door. Soms zelfs vraagt de leider om na zoveel tijd nog maar eens te beginnen, omdat er niet meer behoefte is. Een kring, waar het aan de lopende band verder gaat, draagt nogal eens de mogelijkheid tot zelfbedrog in zich.

Ik zou zeggen, dat het onderwerp daarmee wel belicht is. Nog een onderwerpje?

DE WERKELIJKE LEERSTELLING VAN JEZUS

In een kwartier kan ik er niet veel over zeggen. Iets kan ik er wel van zeggen.

Slechts de mens zonder banden kan ingaan tot het Huis des Vaders. De betekenis is: zolang een mens nog gebonden is door verplichtingen en begeerten, door aanzien en bezittingen, is hij niet in staat om de stem in hem te volgen en de stem, die in je leeft, is de Kracht Gods. Het is a.h.w. het Koninkrijk Gods, dat in je bestaat en waarin de Vader Zijn uiting geeft, ook t.o.v. jou en je (je) taak toedeelt. Alle banden zijn dus uit den boze. Toch zegt Jezus, dat men wel banden mag aanvaarden, maar dan kan men Hem niet volgen. Verder leert Jezus, dat er geen verschil bestaat tussen land en volk en natie. Hij erkent geen enkele grens. Want ook grenzen en nationaliteitsbegrippen zijn banden, die de mens beperken in zijn mogelijkheid tot vervulling van de Goddelijke Wil.

Jezus beschouwt alles als een band. Hij geeft onmiddellijk toe, dat de mens zichzelf moet bedwingen en beteugelen. Maar, zo zegt Hij, hoe kunt u uzelf beteugelen, wanneer u belast bent met zorgen van buitenaf? Hoe kunt u vervullen datgene, waarvoor u geschapen bent, wanneer u gebonden bent door zorgen voor uw bezittingen en aanzien? Jezus is daaromtrent zeer radicaal.

Ik geloof, dat iedereen het met mij eens zal zijn, dat wij ons moeilijker een beter mens dan Jezus voor kunnen stellen. In het menselijk leven moet dit toch wel de uiting geweest zijn van een groot bewustzijn, op zijn minst. Deze zelfde Jezus verliet rustig Zijn moeder en vader, ontkende elke band met hen, zo zelfs, dat Hij eens, toen Zijn moeder Hem verzocht iets om harentwille te doen, zei: "Vrouw, wat heb Ik van doen met u?" Hij wilde niet zeggen: "Moeder, Ik heb helemaal geen tijd voor je, voor Mij besta je niet meer", maar wilde zeggen: "Gij zijt geen band, gij hebt geen rechten op Mij. De Enige, Die recht op Mij heeft is God. Verder niemand."

Wanneer men (bij) Hem komt met de wetten, dan zal Hij elke wet voor Zich erkennen, zolang zij niet in strijd is met Zijn ervaring van Gods Wil. Hij aanvaardt de wet als een uiterlijke waarde, maar nooit als een band die Zijn eigen leven binden kan.

Angst voor pijn en dood ontkent Jezus. Hij ondergaat ze wel, maar zelfs dit: de zwakheid van Zijn eigen Wezen mag nooit in de weg staan voor Zijn vervulling van de taak, die Hij op Zich heeft genomen: Gods Wil, die in Hem leeft, tot uitdrukking te brengen op de wereld.

Laten wij nu eens kijken, hoe u er op het ogenblik voor staat. Kerken met bouwfondsen, hopen zorgen, sociale bezigheden, die vaak heel wat kosten aan energie en aan geld. Versieringen, propaganda, zoeken om de jeugd te winnen. Het instellen van hele organisaties om een bepaald doel juist volgens de eigen religie te dienen. Wat blijft er over van dat ongebonden zijn, wat Jezus leert? Wat blijft er nu werkelijk van over? Heel weinig. Men is zelfs zo ver gegaan, dat men zo langzamerhand vergeet, wat de betekenis is van het woord "sacrament", zodat men daarvan niet heeft gemaakt een persoonlijke genadebeleving, maar een soort uitdeling van genade aan de hand van zeker ritueel. Wat is er over gebleven van dat ongebondene? Reglementen en wetten, ouderlingen, die de dominee regeren en een bisschop met zijn verschillende helpers, die de pastoor in de mond legt, wat hij zeggen moet. Theologen, die zich dood vechten om de problemen van een wereld, waar zij niets van beseffen, en zich gebonden achten aan de

uitspraken van hun voorgangers. Maar juist daardoor verdoold raken in het drijfzand van menselijke begrippen en de Stem Gods in hen a.h.w. doen verstommen in de veelheid van complexe gedachten.

U ziet, de tegenstelling is er. Jezus leert ons vrij te zijn van alle dingen, indien wij in willen gaan tot het Koninkrijk Gods. Hij leert ons elke band te ontkennen, niet, omdat wij de verplichting niet willen aanvaarden, of de last van de mensheid willen verwerpen, maar omdat wij in de eerste plaats steeds en te allen tijde de Goddelijke Wil moeten verwerklijken, niet, zoals die ons van buiten af wordt voorgespiegeld, maar zoals die innerlijk wordt beleefd.

Toen Jezus tot de Vader wilde spreken, ging Hij in eenzaamheid. "Want", zo zei Hij, "indien Ik eenzaam ben, spreekt de Vader in Mij, doch de veelheid vermoet Mij en doet in Mij de Goddelijke Kracht een ogenblik verstommen."

Massabijeenkomsten met massabekeringen. Niet meer het in zich zelf zoeken naar God. Kerken met soms uitstekende redenaars, met psalmen en koren, jeugdbijeenkomsten met desnoods nog een jazzband erbij. Waar blijft dit eenzaam zoeken en beleven van God? Waar is onder de organisatie nog iets over gebleven van Jezus' weg van vrijheid, van een persoonlijk ingaan tot God? Van een persoonlijk verwerklijken van Gods Wil, zonder te vragen, of de wereld dit ook zal doen, of dat iemand het ooit waarderen zal.

Het is maar een enkel punt. Jezus heeft ons zoveel geleerd, dat je dat in weken nog niet eens volledig kunt bespreken. Maar misschien zult u toch met mij eens zijn, dat hier dan toch één punt is, waar Jezus' leer in volledige tegenstelling staat tot de kerkelijke praktijk. Wat meer is, dat Jezus ons hier een punt heeft geleerd, waardoor elk mens, die oprecht wil en streeft, in staat is in zich(zelf) God te bereiken, zonder enige bemiddeling, zonder enige verbintenis, dan alleen de erkenning van God. Dat is de enige Kracht van Zijn leven. Dat is de enige werkelijkheid van Zijn bestaan.

Ik geloof, dat het voor de wereld belangrijk is, dat een hoop mensen die waarheid terug vinden. Want anders loopt alle geloof dood in papier, in Bijbelspreuken en in zinspreuken, in organisaties en liefdadigheid, die niets te betekenen hebben in vergelijking met de zelfwerkzaamheid, waar men in een innig zoeken tracht Gods Wil te doorgronden en Deze, ongeacht de belemmeringen, die in het geheel bestaan, uitvoert.

Ik geloof, dat ik hiermee het korte onderwerpje ook mee mag besluiten.

Opmerking: Ik zou zeggen, dat er een instinct in de mens is, dat zich ertegen verzet, dat een ander een persoonlijk voordeel zou trekken uit God... (verkort). Met andere woorden, de mensen zoeken elke weg te gaan, behalve Jezus' weg.

Spreker: Ik ben het volledig met u eens. Ik wil uw reactie gaarne noemen ... een menselijke zwakheid, waardoor het gereguleerde zelfs tot noodzaak wordt. Maar ik wil u dan ook herinneren aan wat Jezus zei tot de rijke jongeling. Hetzelfde antwoord zou ik u dan hier ook moeten geven. Zeg dan ook niet dat u Jezus volgt, want indien u deze woorden niet aanvaarden wilt, kunt u ook Zijn weg niet gaan. Misbruik dan Zijn Naam en Leer niet voor doeleinden, die soms in strijd zijn (met), zelfs met wat Hij op aarde trachtte te verwerklijken.

Opmerking: Ik heb het anders bedoeld.

Spreker: Dat geloof ik.

Opmerking: Ik heb het zó bedoeld, dat de mens misschien zichzelf niet realiseert, dat een ander op zijn eigen wijze een voordeel kan trekken van zijn contact met God en dat hij zich door zijn sociaal instinct tegen die mogelijkheid verzet.

Spreker: Ik geloof, dat dat ons te ver zou voeren op het ogenblik om het geheel uit te werken. Maar kort gezien is mijn visie toch - als laatste antwoord vóór ik sluit, de volgende: de mens verzet zich niet tegen het contact van anderen met God, maar de mens zoekt ten koste van anderen voordeel en rechten te verwerven. Hij kan dit niet, indien hij Gods weg volgt. Indien Hij Gods Kracht volledig in zich tracht te uiten. Het is daarom, dat hij zich afwendt van de Waarheid, daar het vergankelijke van de wereld hem schijnbaar nader staat dan de Eeuwigheid, die in hem leeft. Dat is mijn visie.

U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik hierbij mijn toespraak beëindig. Zou er tijd overblijven, na het beantwoorden van de schriftelijke vragen, dan kunt u eventueel bij de volgende spreker nog op het onderwerp terugkomen.

Op het ogenblik zal ik u dan maar zeggen: gaat u pauzeren. Na de pauze "Vragenrubriek", waarbij, zoals u weet, persoonlijke vragen niet gesteld mogen worden. Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden, "Vragenrubriek". De eerste vraag graag.

Vraag: Omtrent Hiram, de bouwmeester, van de Tempel van Salomo, bestaat een mythe.

Waar ligt de oorsprong daarvan, bestaan er analogen van dezelfde strekking?

Antwoord: Er bestaan verschillende analoge verhalen. De oorzaak is waarschijnlijk gelegen in het feit, dat in veel volksgeloven een splitsing wordt gezien tussen de z.g. stoffelijke en geestelijke wetten. Deze komt voort uit de strijd van de eerste priesters tegen de eerste mechanici, dus degenen, die in staat waren om de eerste voertuigen te maken e.d. Deze strijd heeft zich toegespitst en uit deze strijd komt dan uiteindelijk de figuur voort, die tracht de techniek met de magie te huwen om daardoor een volmaakte werelduitdrukking te gewinnen. Dit is de grondslag van de Hirammythe, maar wordt in verschillende Godensagen in India bv. herhaald, wordt in Egyptische mythen en sagen ook herhaald, terwijl wij ook dergelijke verhalen vinden in de Indiaanse streken, dus Noord-Amerika en Mexico. In Zuid-Amerika merken wij er minder van, zo ver mij bekend, zijn er geen analoge verhalen in Tolteekse beschaving.

Vraag: Is de mythe overal hetzelfde?

Antwoord: Neen, die is niet overal hetzelfde. In enkele gevallen wordt een soort van huwelijk tot stand gebracht tussen de jonge bouwkunst en de oude magie en wordt er een vruchtbaarheid beloofd, die echter niet gerealiseerd wordt in deze periode, maar in een mythische toekomst, dus bv. na 777 jaren; in andere gevallen, wanneer de aarde zich 9 maal vernieuwd zal hebben, in nog andere gevallen, wanneer het zesde ras op aarde zal regeren.

Vraag: Wat is u bekend van de wetenschappelijke gegevens, die zijn verkregen door middel van de spoetniks?

Antwoord: De kosmische straling blijkt voor het leven zelf niet onmiddellijk dodelijk of schadelijk te zijn. Er is een zeer grote hoeveelheid van bijzondere stralingsverhoudingen te vinden in de buitenste laag van de aardatmosfeer. Verder is vastgesteld, dat de bewegingswetten van de zwaartekracht enigszins gewijzigd worden, zodra men komt op een afstand, waarbij de zwaartekracht in de kunstmaan slechts één tiende bedraagt van de aarde-zwaartekracht. De verschijnselen, die zich dan voordoen, zijn niet alleen zwaartekracht verschijnselen, maar gaan gepaard met bepaalde veranderingen in het lichaam. De gegevens omtrent hartslag, ademhaling, bloeddruk van de ruimtehond hebben verder aangetoond, dat het theoretisch mogelijk is een mens zich te doen bewegen buiten de aardatmosfeer, zonder dat deze mens daaraan zal sterven. Wel wordt aangenomen, dat nog bijzondere voorzorgen noodzakelijk zijn. O.a. zekere afscherming tegen (een) bijzonder harde gammastraling, die schijnbaar op het leven een zeer schadelijke invloed heeft. De radioactiviteit schijnt wel betrekkelijk hoog te zijn. Er wordt gesproken van een gemiddelde van 20 Hertz. Wanneer dit inderdaad waar is, betekent dit, dat een mens zonder afscherming dus niet langer dan enkele uren zou kunnen vertoeven in deze ruimte.

Vraag: Kan het dienen voor oorlogsdoeleinden?

Antwoord: Een dergelijke kunstmaan kan nog niet voor oorlogsdoeleinden dienen. Buiten de thans bekende gegevens om bestaan er wel plannen voor een kunstmaan, die in zich een reeks ladingen, waarschijnlijk kleine atoomprojectielen kan bergen, die los kunnen worden gemaakt via een radiosignaal. Wat, zonder een bemande (kunst)maan naar boven te sturen, toch een zekere dreiging zou kunnen betekenen voor alle gebieden, die door een kunstmaan worden overvlogen, zoals bekend in perioden van meestal 2 tot 3 uur. Het project is al tamelijk oud en lag al ten grond aan de kosten, die gemaakt zijn vóór de eerste spoetnik. Ik mag erbij opmerken, dat soortgelijke overwegingen ook in andere staten een rol hebben gespeeld bij de rakettechniek en bij het zoeken naar een weg om de ruimte te bereiken.

Vraag: En de spijsvertering? Wordt die niet aangedaan door gewichtsverlies?

Antwoord: De spijsvertering zelf niet. Wel blijkt de peristaltische beweging van de slokdarm enige veranderingen te ondergaan, zodat een aanpassing nodig is, voordat men in staat is zonder voortdurend herkauwen zijn voedsel in zich te houden.

Vraag: Hoe komen de Grote Geesten, die nooit op aarde geleefd hebben, aan hun bewustwording?

Antwoord: De geest, die door de stof zijn bewustwording ondergaat, is een geest, die begaafd is oordeel te bezitten. D.w.z., dat er een scheiding heeft plaats gevonden tussen het bewustzijn van deze geesten en het totaal Goddelijk Bewustzijn. Grote Geesten, of Aartsengelen, hebben deze scheiding nooit ondergaan en putten het totaal van hun macht en kunnen onmiddellijk uit het Goddelijke, waarmee zij verbonden zijn en waarvan zij een onmiddellijke uiting zijn. Ook wij zijn wel onmiddellijke uitingen van het Goddelijke, maar voor ons bestaat een zodanige tegenstelling t.o.v. het totaal van God, dat wij ons eerst bewust moeten worden van de banden, die ons met het Goddelijke binden, voordat wij ons dit kunnen realiseren en een volledige bewustwording ondergaan.

Daarnaast zou ik op willen merken, dat er buiten de aarde ook nog andere mogelijkheden zijn om in de stof tot bewustwording te komen, terwijl bovendien in het scheppingsproces zelf, waarbij men dus leidend, en dus niet belichaamd optreedt, ook bewustwording is te vinden voor degenen, die zich een enigszins andere dan de menselijke (vorm) hebben gekozen.

Vraag: Hoe verklaart - vanuit uw standpunt - het bestaan van wonderkinderen? Heeft hier reïncarnatie plaats?

Antwoord: Ik zou geneigd zijn om hier Goethe enigszins vervormd aan te halen: "Nur wenig ist Natur, doch vieles ist Dressur..." . Met andere woorden, vele zogenaamde wonderkinderen komen tot stand door erfelijke eigenschappen, maar ook door voortdurende dressuur van de ouders, waardoor bijzondere kwaliteiten een bijzondere nadruk krijgen. In dergelijke gevallen kan een kind zich intens in een kunstwereld inleven en als zodanig als uitvoerend kunstenaar reeds een zeer grote rol bereiken op betrekkelijk geringe leeftijd. Daarnaast bestaat natuurlijk de mogelijkheid, dat incarnatie plaats vindt van een geest, die een kunstuiting zoekt op aarde, binnen een gezin of familie, waarin erfelijk ook alle waarden aanwezig zijn voor een kunstzinnig beleven op aarde. In dergelijke gevallen werkt de geest mede en krijgen wij wonderkinderen, die zich later ontwikkelen tot kunstenaars.

Wanneer u echter de geschiedenis van wonderkinderen nagaat, dan zal u blijken, dat het slechts weinigen zijn, die het werkelijk tot een groot kunstenaarschap ook op volwassen leeftijd weten te volbrengen. Verder mogen wij nog rekening houden met z.g. technische wonderkinderen, die een groot deel van hun kennis niet ontleen aan een redeneringsvermogen, maar aan een eidetisch (beeldend; Red.) geheugen, waardoor zij in staat zijn zeer grote hoeveelheden gegevens in zich woordelijk op te nemen en deze naar behoefte weer te geven.

Vraag: Egocentrisch is, naar ik meen, hetzelfde als egoïstisch. Maar als ik God vraag om Licht, Kracht, enz, is dit dan egocentrisch?

Antwoord: Dit is wel egocentrisch, maar niet egoïstisch. Namelijk, er is een klein verschil. Egoïstisch wil zeggen voor het "Ik". Volledig op het "Ik" betrekking hebbende. Egocentrisch betekent op het "Ik" gericht. Elk mens, of hij wil of niet, leeft egocentrisch. Dit wil zeggen, op het "Ik" gericht en alles op het "Ik" betrekking. Daarbij hoeft hij helemaal geen egoïst te zijn. Hij kan namelijk zeer goed de waarde van het buiten hem liggende erkennen en trachten er evenveel aan te geven als hij er uit moet nemen. Hij zal dit echter steeds doen naar zijn eigen bewustzijn, dus vanuit het centrale "Ik" uit. Een vragen om leiding, Licht en dergelijke lijkt mij egocentrisch om de verderde reden: wij zoeken naar een aanvulling van hetgeen in ons is gelegen en zo krachten tot ons te trekken. Wij nemen ons zelf als centrum van de noodzaak tot bewustwording. Egoïstisch hoeft dit echter niet te zijn, want indien wij voldoende geestelijke bewustwording verkrijgen, indien ons Licht en Kracht wordt gegeven, zullen wij die heel vaak kunnen gebruiken voor onze medemensen, ja, ook voor andere delen van de Schepping, die misschien nog niet op aarde volledig gerealiseerd worden door de mens. Als zodanig hoeft dus het egocentrisch bidden zeker niet egoïstisch te zijn.

Vraag: Wat gebeurt er met de geest, als iemand door een ongeluk, plotseling overgaat?

Antwoord: Dat is afhankelijk van het bewustzijnspeil, waarop de geest zich bevindt. Is er sprake van een redelijk bewustzijn, dan zal algemeen de nieuwe toestand worden aanvaard en zal dus een realisatie van de dood onmiddellijk intreden. In andere gevallen bestaat er een verzet tegen de overgang en zal men trachten het laatste levensmoment in het voorstellingsvermogen te handhaven. In een dergelijk geval zal het laatste levensogenblik voortdurend herbeleefd worden, totdat een bewustwording optreedt van eigen overgang. Verder kan nog worden gezegd, dat indien door een ongeluk men plotseling overgaat, (dit) een geest treft, die nog niet haar volledige

taak op aarde heeft vervuld, zij in veel gevallen zal trachten hetzij door opnieuw op aarde te leven, dan wel zich door voortdurend een taak te stellen op aarde, te vervullen hetgeen zij gemist heeft in het eerdere nog niet voltooide leven.

Vraag: Van het ogenblik, dat de materie is geschapen door de inwerking van Licht op duister zijn er twee mogelijkheden. Een ieder heeft eens dit vormend principe aanvaard. Eens bent u vrij geweest om te gaan of tot Licht of tot duister. Wat was het, dat deze keus deed?

Antwoord: Wat was wat? Laten wij zeggen, het beginnend ego, zoals het uit het Goddelijke werd voortgestuwd. Het had een bewustzijn omtrent Goddelijke Waarden en kon, zowel in Licht als duister, (zich) een verwerkelijking van Goddelijke Waarden voorstellen. De keuze was òf echter chaos, dus onbewust vervullend, òf vormend, (een) bewust vervullen (van) de Goddelijke wil. Ik meen dus, dat de keuze werd gesteld door een primitief ego, - vanuit menselijk standpunt althans - dat koos een vormend en "Ik" behoudend, of een chaotisch en het "Ik" vernietigend principe, om daarin de vervulling te zoeken van de God, Die dit "Ik" van Zichzelf had afgescheiden als bewustzijncentrum binnen de Schepping.

Vraag: U hebt gezegd: "Ik behoor tot het Licht". Van dat ogenblik hebt u elke vorm van Licht moeten doorleven. Gaat de gehele mensheid de weg naar het Licht? Zo ja, hoe dan te begrijpen het onderscheid tussen hen, die het rechter dan wel het linker pad gaan?

Antwoord: Licht is ons aller doel, zonder Licht kunnen wij onszelf niet verwerkelijken. Na deze eerste keuze bestaat voor ons geen mogelijkheid meer om tot het Goddelijke te komen buiten Licht en bewustzijn. Wanneer wij het linkerp pad kiezen, dan vinden wij het duister, waarin het leed de ervaring vormt, waaruit wij herboren worden, na eerst een geestelijke dood te hebben ondergaan. D.w.z.: gepurifiëerd van ons totale geestelijke bewustzijn, - komende tot het beginpunt - het Lichtpad zullen moeten gaan, hernieuwd, nu zonder recht van keuze. Kiezen wij echter het rechterpad, dan hebben wij de vorming aanvaard, hebben dus het Goddelijke in onszelf gerealiseerd en hoeven niet meer terug te keren om van een punt van onbewustzijn tot een werkelijke aanvaarding van het Goddelijke te komen. Uiteindelijk keert alles tot God, doch het bewustzijn maakt uit, op welk ogenblik het "Ik", tot God gekeerd, zich deze Godheid als werkelijke waarde en als Lichtende Kracht in zich zal realiseren.

Vraag: Werd bij de eerste keuze reeds vastgelegd, of het linkerp pad gevolgd zou worden, of het rechter?

Antwoord: Neen. Dat werd niet vastgelegd, want dit is vrije wil. De mogelijkheid om deze keuze te maken was echter wel voor een elk vastgelegd.

Vraag: Wanneer de keuze gemaakt was, betekende dat dan, dat wanneer het ego zich ontwikkeld had tot mens, dat dan het linker of rechterpad gevolgd zou worden?

Antwoord: Dat is niet te bepalen alleen tot het menszijn, daar het gedurende het totale leven, dus op elke fase van het pad, een afwijking mogelijk is, die dan in het menselijke kenbaar wordt als goed of kwaad. Dus rechter- of linkerp pad. Maar de splitsing van de paden kan reeds lang voordien beginnen.

Vraag: Het is dus mogelijk, dat iemand, die een bepaalde keuze gedaan heeft voor het chaotische, mens wordt?

Antwoord: Inderdaad.

Vraag: In dat geval zal hij het linkerp pad gaan?

Antwoord: Ja. Maar dan zal hij niet mens in de erkende zin zijn, vrij een bewustzijn dragend omtrent zichzelf en kritisch zijnde tegenover zichzelf. Het zelfbeschouwend element, dat m.i. juist de mens tot mens maakt, bezit een dergelijk wezen niet. Het kent slechts een wereld-beschouwing, waarin het op vernietigende wijze het eigen "Ik" uitdrukt.

Vraag: Als wij mensen om ons heen zien, die zich als normaal voordoen, kunnen wij dan aannemen, dat die allen het rechterpad volgen?

Antwoord: Het lijkt mij verstandiger om dat aan te nemen, ofschoon het mogelijk is, dat er iemand onder schuilt, die het linkerp pad gekozen heeft.

Vraag: Maar blijkt dan daar iets van?

Antwoord: Die laten dit inderdaad blijken. Niet zozeer door hun geesteshouding, dan wel door handelingen en daden. Laten wij niet vergeten, dat het kwaad makkelijker een masker aanneemt, dan het goede. Want het kwaad is in zichzelf chaos, dus verbrokkeling van de waarheid. Het goede daarentegen is vorming en dus bevestiging van de waarheid.

Vraag: Ik las, dat volgens de Ouden een mensenleven bepaald was op 144 jaar. Zou men eerder overgaan, dan bleef de ziel zonder voertuig om na het verstrijken van deze tijd, wederom in een nieuw lichaam verder te gaan. Diegenen, die 144 jaar oud werden, konden volgens een mystiek proces vrijwel direct een nieuw voertuig verwerven. Graag de verklaring.

Antwoord: Ik wil het verklaren, maar dan ben ik bang, dat ik in strijd kom met de daadwerkelijke uitleg, zoals gegeven. 144 is gelijk aan het getal 9; 9 is het getal van de hogepriester. De hogepriester is degene, die voor God kan treden. Met andere woorden, in degene, die 144 jaar oud is, is de wijsheid van het hogepriesterlijke bestaan geopenbaard. Daardoor het kennen, waardoor elke reïncarnatie mogelijk wordt, maar ook elke bewustwording buiten het stoffelijke kan worden voortgezet. Het heeft met de leeftijden dus niets van doen.

Vraag: Kunt u mij zeggen het verband tussen ziel en geest?

Antwoord: Wij kennen de volgende formulering, waar wij ons voortdurend aan houden. Ziel, kern van het leven, direkt met het Goddelijke verbonden, deel van de Goddelijke Kracht. Geest (is) het bewustzijn, dat aan die delende Goddelijke Kracht is toegekend en daarin is ontstaan. Dan natuurlijk de stof als het voertuig, waarin deze Kracht, plus bewustzijn zich openbaren en uiten (kan) ter vergroting van bewustzijn en realisatie van eenheid met het Goddelijke.

Aan de hand hiervan kan worden gezegd, dat de relatie ziel - geest dus volgens deze formulering als volgt ligt: de ziel is de Goddelijke Kracht. Zij is de Levenskracht op zichzelf en draagt in zich het volledige Beeld van God. Het is hiervan, dat gezegd kan worden, dat de mens geschapen is naar Gods Beeld en Gelijkenis, want in hem leeft de ziel, die deel is van God en als zodanig als deel van de Volmaaktheid de Volmaaktheid in zichzelf draagt.

De geest is het bewustzijn van de in deze ziel gelegen waarde, dat verworven wordt (door) het "Ik", zodat het "Ik", bestaande uit geest en ziel, op de duur zich realiseert het totaal van het Goddelijke in het "Ik" gelegen en zo terug kan keren tot God.

De verhouding is dus, die van kracht tot bewustzijn, vormende beide een eenheid, maar komende tot het ogenblik, dat de kracht en het bewustzijn volledig identiek zijnde, één worden met een grotere Kracht.

Vraag: Ik heb bezwaar tegen teksten, ontleend aan Zondagmorgengroep II van 15 sept. 57. Ik citeer: "wij hoeven ons niet te beperken tot benauwde en enge leer, die als een lastig keurs(lijf) wordt gesnoerd om degene, zich Christen noemende, binnen kerkelijke beperking."

Ten tweede: "wetten, kerken en dogma's zijn voor de kleinen, van wie Jezus zegt: gij, kleingelovigen, kunt gij dan niet een uur geloven in Mij en de Kracht des Vaders?"

Mijn bezwaren: a. "benauwde en enge leer". Zo de mentaliteit van sommige Christenen benauwd en eng is, is de Christelijke leer bij uitstek die van geestelijke vrijheid. b. "lastig keurs(lijf), enz." Dit geldt voor wie zich Christen noemt, niet voor wie Christen is. c. "binnen kerkelijke beperking". Elke weg is een beperking, ook die van de Orde. Kan dit anders zijn? d. Kerken, zo deze voor de kleinen zijn, zijn zij van de groten. e. Dogma's. Een dogma is een begripsmatige formulering van een geloofsinhoud. De uitspraken op blz. 7 van de Beginselen van de Orde zijn m.i. eveneens dogma's. f. "de kleinen". De nadruk hierop wekt hoogmoed in de hand. Is dit de bedoeling? Conclusie: Beide teksten zijn vol onverantwoorde generalisaties en hebben een zeer laatdunkende strekking, die niet met de Beginselen van de Orde overeenstemmen. Verzoeken nadere toelichting.

Antwoord: Ik zou graag even die smaad op de Orde ongedaan willen maken. Laatdunkendheid? Neen. De Orde stelt uitdrukkelijk, dat zij voor zichzelf een bepaald geloof aanneemt, maar (dit) niemand opdringt, of niemand zegt dit te volgen. Zelfs een lidmaatschap van de Orde is mogelijk zonder een volledig aanvaarden van hetgeen de Orde naar voren brengt. Slechts het streven van de Orde wordt gezien als een noodzaak (om) binnen deze groepering te kunnen werken. Als zodanig mag de Orde zeer zeker stellen, dat het kerkelijk geloof voor de kleinen is, want het kerkelijk geloof is - of men dit nu accepteren wil of niet - gebaseerd op de aanname van verkondigde waarheden en interpretaties door mensen van waarheden, die eens geopenbaard werden. Het is juist tegen deze interpretaties, dat een groot bezwaar gemaakt moet worden.

Verder wordt tegen het dogma bezwaar gemaakt om de volgende reden. Niet omdat men zonder dit zijn bakens verliest, maar omdat men heel vaak de begripsmatige formulering stelt i.p.v. het eigen ervaren. Het innerlijk ervaren wordt door ons hoger gesteld dan elke dogmatisch uitdrukking. Wij weten van veel gevallen, waarbij het aanvaarden van bepaalde stelregels een zodanige innerlijke strijd veroorzaakte, dat hierdoor geen werkelijk beleven van het Goddelijke, of zelfs van de levende Krachten mogelijk werd.

"Voor de kleinen." Natuurlijk! Dit wekt geen hoogmoed in de hand. Teminste naar mijn inzicht niet. Want degenen, die zich aan een kerk vastklampen zullen zich, zelfs in hun kerkelijk begrip, als groten zien.

Wij echter begrijpen, dat het kerkelijk begrip en een georganiseerd geloofsbeleven noodzakelijk zijn om daarin de eerste grondwaarde te vinden voor een persoonlijk verder streven. Wij mogen toch rustig zeggen, dat het voor de kinderen goed is om naar school to gaan, maar dat de volwassenen moeten staan in de volheid van het leven en daarin hun eigen strijd vechten. Dit is op geestelijk leven, geloof ik, evenzeer van toepassing als op een stoffelijk bestaan.

Dat wij kerken op zichzelf niet erg gunstig gezind zijn, is begrijpelijk. Kerken hebben n.l. de eigenschap om hun gelovigen in zekere zin te stellen tegenover anderen. Wanneer u ziet, hoe binnen een oecumenische gemeenschap de geloofsverschillen soms, vooral bij de kleingelovigen, nog sterk tot uiting komen, zal men dit m.i. met ons eens moeten zijn.

Verder mogen wij stellen, dat het volgen van een Christelijke leer, wanneer men Christen is, inderdaad, geen keurslijf is. Maar om een Christen te zijn, moet men Christus volledig volgen. Men noemt zich echter Christen, wanneer men de werkelijke leer aanvaardt, zonder de praktijk ervan geheel te volbrengen. In een dergelijk geval betekent dus, dat een leven naar eigen waarde onmogelijk wordt, terwijl men gelijktijdig niet bereid (is) de waarde van het aanvaarde geloof te volgen. Ik meen dus te mogen stellen, dat voor de doorsnee gelovige, al of niet bewust ervaren, een geloof, en een Christen zijn in de kerkelijke zin van het woord, tot een keurslijf kan worden. Verder zou ik nog vast willen stellen - zeer in het algemeen - dat het niet in onze bedoeling ligt om iemand te kwetsen, noch om iemand te kleineren. Wij waarderen een ieder, die binnen een Christelijk geloof streeft naar de volmaaktheid en wensen hem toe, dat hij dit op zijn eigen wijze zal bereiken. Voor ons(zelf) echter nemen wij de vrijheid (om) van mening met bepaalde kerkelijke waarden te verschillen en zullen daartoe uiting geven aan alle mogelijkheden en alle wegen.

In alle genoemde zondagscursussen en z.g. kosmische leringen wordt dan ook, zoals uitdrukkelijk bekend is gemaakt aan het begin van deze lering, het woord gegeven niet alleen aan sprekers van deze Orde, maar aan sprekers van andere gezindten en Orden, die hun eigen zienswijze even vrijelijk daar kunnen uiten als wijzelf. De vrije meningsuiting is voor een geestelijke ontwikkeling evenzeer noodzakelijk als voor een gezond menselijk bestaan.

Vandaar, dat wij al deze stellingen als voldoende gefundeerd beschouwen om ze op zijn minst nader te overdenken. Ik mag er bij zeggen, dat wij de vragensteller dankbaar zijn voor het feit, dat hij zich de moeite heeft gegeven dit te ontleden. Wij hopen, dat hij niet slechts in afbrekende, maar ook in opbouwende zin dit wil doen. Ik hoop, dat dit voldoende is.

Vraag: Waarvan is de 5-puntige ster het symbool?

Antwoord: Zoals wij het gebruiken: het symbool van de groeiende mens. Staande nog met twee voeten in de aarde, het materiële; levende in het bewustzijn op het mentale vlak, maar uitreikende met de kern van zijn wezen tot boven het mentale in het geestelijke. Als zodanig wordt hij gezien als een uiting van krachten, die, ofschoon op aarde geopenbaard, reikend tot in het hogere en zoeken naar een vervolmaking van het eigen "Ik". De vervolmaking wordt dan in aanvullende vormen gevonden als bv. de 6-puntige ster.

Opmerking: Ik heb het laatste niet verstaan. Het ging een beetje te vlug.

Antwoord: Neem mij niet kwalijk. Het schijnt, dat ik vlugger praat, dan u denkt. Dat mag natuurlijk niet gebeuren. Ik heb opgemerkt, dat de 5-puntige ster als symbool van degenen, die nog (van)uit de aarde streven naar het geestelijke en reeds in de kern van hun wezen hooggeestelijke Waarden bevatten, wordt aangevuld tot de 6-puntige ster, waarbij men, gelijkelijk in stof en in geest gebaseerd zijnde, de volledige uiting van stof en geest in zichzelf verwerkt. Zo komt men tot realisatie van het Groot-Goddelijke.

Vraag: Dus een Salomons zegel?

Antwoord: Inderdaad. Zoals u weet, staan in dit zegel alle kosmische waarden uitgedrukt en worden daarin geschreven de grootletters (hoofdletters?) van de engelen, dus de Lichtende Krachten, terwijl ook grote duistere krachten mede worden genoemd. Verder vinden wij in de kern de Geheime Naam van God, waarin het scheppend principe is uitgedrukt.

Vraag: Tetragrammaton?

Antwoord: Inderdaad. Dat is een van de namen die hiervoor wel gebruikt wordt. Het is een machtwoord. Maar u moet niet vergeten, dat wij evengoed daar voor Jehovah kunnen zetten, of Adonai. Deze namen zijn slechts een omschrijving van de ware Naam van het Grote. Tetragrammaton komt voort uit de school van de mathematisch-esoterisch denkenden. Indien er geen vragen meer zijn, zal ik aan een andere vriend kort het woord geven. Goedenavond.

ENKELE ESOTERISCHE PUNTEN

Goedenavond vrienden,

Het is nu eenmaal de gewoonte, dat wij aan het einde van de avond, wanneer het mogelijk is, nog kort enige esoterische punten naar voren brengen.

Ik zou u dan gaarne het volgende ter overweging willen geven. Al wat is, is in ons. Maar wij zijn in Al. Want alles, wat wij beleven, wat wij kennen, leeft in onszelf. Slechts in ons bestaat de realisatie van de wereld rond ons. Slechts in ons bestaat de realiteit van de wereld. Zonder dit bestaat voor ons de buitenwereld niet. Gelijktijdig zijn wij deel van die wereld en zijn dus als kleine eenheid gevat in het Grote Geheel. Hieruit volgt, dat wie handelt, handelt voor of tegen zichzelf. Wie nalaat, laat na ook ten koste van zichzelf. Doch wie Licht schenkt, brengt Licht in zichzelf. Wat u ook doet in de buitenwereld, altijd weer zal elke handeling zijn weerkaatsing vinden in uw eigen wezen, in uw eigen denken en bewustzijn. Zo wordt elke handeling, en elke daad, uw eigen bewustzijn en reactie beïnvloedend, een factor, die voor alles uw eigen leven bepaalt.

Wanneer u iets nalaat, bv. wat u voor anderen zou kunnen doen, scheidt u hiermee immers ook een traagheid, plus een begrip van nalatigheid in uzelf. Dit zal u belemmeren in te grijpen, van mogelijkheden gebruik te maken op ogenblikken, dat u zelf behoefte hebt aan bv. hulp

Wanneer u tracht de wereld Licht te geven, kunt u dit alleen doen door uw daden en uw leven. Door te leven voor anderen zult u echter voor uzelf een bewustzijn krijgen, dat zelfs verder gaat dan het Licht, dat u anderen hebt gebracht. Er vindt dan een innerlijke verlichting plaats, waarin het Al wordt gerealiseerd en zo de benadering van het Goddelijke vanuit het "Ik" mogelijk is geworden.

Een mens is niet wat hij denkt te zijn, maar wat hij toont te zijn. Het beeld, dat de mens van zichzelf in zich draagt, is meestal niet volledig en niet juist. Uw leven en handelen te baseren op het beeld, dat u van uzelf hebt, zal voortdurend tot verwarringen en verwickelingen leiden. Datgene, wat u metterdaad bent, kunt u terug vinden in de buitenwereld. De reactie van de buitenwereld is belangrijker om tot correctie van uw eigen leven te komen dan het beeld dat u van uzelf in u draagt. Hier(op) bestaat slechts één uitzondering. Deze wordt (zo) geformuleerd: Wie zich bewust is van zijn oorsprong en zijn doel, kent de Bron van het leven en hervindt zich in alle leven. Zo zal elke handeling dan zijn: uitdrukking van het Leven in het levende.

Slechts indien wij ons bewust zijn van God, hoeven wij ons niet meer te bekommeren om de indruk, die onze daden maken, de werking van onze daden voor anderen, etc. Want dan zijn wij volledig geborgen in het geheel en zijn als deel van het geheel slechts verantwoordelijk voor onze daden in en voor God, doch niet meer in onszelf.

Zolang wij echter die verantwoordelijkheid dragen, mogen wij nooit trachten onze eigen daden, - door ons beeld van het "Ik" -, te verontschuldigen en weg te redeneren. Schuld blijft schuld. Verdienste blijft verdienste. Noch ontkenning van verdienste, noch ontkenning van schuld heeft waarde. Realisatie van schuld leidt tot delging van schuld. Het erkennen van verdienste leidt tot een zich meer verdienste verwerven. Want wie de weg kent tot het goede zal zeker die tot het kwade niet meer kiezen. Wanneer u dit alles hebt overwogen meen ik, dat ik met enkele woorden ook de esoterici onder u enige punten ter overweging heb gegeven.

Het woord is thans aan de laatste spreker. Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

HONGER

Er is een leegte in mijn ziel.
Een pijn, die vreet en snijdt en boort en gloeit,
tot in mij groeit een bitter groot verlangen,
maar ik weet nog niet tot wat.

Ik vraag mij af waar zal ik gaan?
Wat is het doel van mijn bestaan?
Ik honger naar een weten.
Ik zie des levens zijn en pijn,
ja, 's levens vreugde gaarne vergeten,
voor een antwoord op mijn vraag.
Maar welk?

Ik honger in een lichaam,
ik honger in geest,
tot ik eindelijk de moed vind
om onbevreesd te gaan
tot Bron van alle kracht.

Dan zie ik hoe plotseling in mij wordt gebracht
verzadiging van alle dingen.
Een vreugde, die mijn hart doet zingen.
Een volheid van heel het bestaan
in waarheid, die breekt ban der waan.

Dan vind ik antwoord op mijn vraag,
omdat ik het levend leven in mij draag,

RUST

Pruikerige wilgen, die statig dromen
al spiegelende zich in een waterplas.
Een lucht door regen schoon gewassen
als licht en helder kleurig glas.

Gedachten, die geen vragen kennen.
Een droom, die als een wolk verglijdt,
In mij een stil en vaag erkennen
van groter Kracht: Oneindigheid.

't Is, alsof vreemd Licht mijn ziele kust,
'k aanvaard het Zijn, mijn ziele rust,